

"El temps que et quedi lliure (dedica'l a mi)"* (II)

Escrit per Patrícia Martínez i Àlvarez, professora de gènere i història. UB.
dijous, 11 de desembre de 2014 16:33

OPINIÓ (segona part)

Les dones portem molts anys tractant d'encaixar primer, i de sobreviure després, en lògiques de vida que ens són alienes: ens van incorporar a la participació d'una democràcia que havien inventat altres i en la que quatre anys es decideixen en un acte i en un dia.

Ens van pautar l'aparició en l'escena pública a partir de les necessitats que van creure que havíem de cobrir en l'escena domèstica; ens van ensenyar a les dones que estimar de veritat és estar pendent i ens han incorporat a un sentit d'allò que és professional i d'allò que és laboral que nosaltres no hem dissenyat, en el qual se'ns calcula a partir d'una lògica d'estar, d'entrega i de permanència que res tenen a veure amb el nostre sentit de la vida. se'ns treu el temps per a omplir-nos-el de sentits que ens fan entrar en crisi perquè no són els nostres i després, amb el poc temps que ens queda, entrem en contradicció permanent.

A les dones se'ns inclou moltes vegades amb càrrecs i responsabilitats que no ens deixen exercir i se'ns fa perquè sentim llavors l'obligació d'obeir a qui ens els atorga. Se'ns demana confidencialitat, silenci i se'ns exigeix que no qüestionem res. De vegades, fins i tot, ens convencen perquè posem mala cara a altres dones que reivindiquen llibertat per a ser i de vegades se'ns cedeix poder perquè l'exercim sobre elles. La que surt més tard de l'oficina és millor professional que la que marxa a buscar a les seves criatures a l'escola.

"El temps que et quedi lliure (dedica'l a mi)"* (II)

Escrit per Patrícia Martínez i Álvarez, professora de gènere i història. UB.
dijous, 11 de desembre de 2014 16:33

Les dones que no ens sentim bé amb la pre-significació del nostre temps, amb haver de bregar amb la pressió social sobre el moment adequat per a ser mares, o no ser-ho, amb la pressió sobre el sentit de la bona professional que hem de ser, les dones que no ens sentim bé amb un concepte del treball que ens pren els moments en què necessitem estar parlant o sentint en comptes de mirant el rellotge perquè arribi el moment de fitxar -perquè la feina ja la tenim feta-, amb haver d'aguantar el cap que ens menysprea perquè no ens entreguem a les seves causes de lleialtat i de renúncia, les dones que no volem altra cosa que produir a la nostra manera, ens reunim els caps de setmana i deixem escapar contínuament un "muntem alguna cosa?" que ens permet somiar, però també ens enredem contínuament en la planificació dels nostres sentiments i en la distribució de les nostres emocions.

La idea tradicional que "el temps ho cura tot" vol dir, en realitat, que les coses les arribem a viure bé quan el nostre temps està en harmonia amb elles. En algun moment arriba la conjugació, per això esperem "la cura", però llavors fem servir el temps com a recorregut cap el moment vital ideal mentre en el dia a dia ens anem veient absorbides, buidades, esgotades i desposseïdes d'energies.

Al cap no li diem mai "això no és prioritari ara, què impacient i irracional que ets!", però a la parella si.

El mòbil de la feina el mirem abans d'anar a dormir "per si ha arribat algun correu urgent", però la gestió que fem del mòbil personal per a conjuguar sentiments o emocions amb altres persones és bastant més freda.

Ens aclaparen els missatges al mòbil quan arriben a deshora: podem fins i tot entretenir-nos en fer l'amor per missatgeria instantània quan ens ve de gust, però si arriba un missatge que no volem viure elaborem discursos sobre el dret a respondre "quan tenim el moment apropiat" i defensem el nostre repartiment del temps al·legant que "he respost vuit hores després perquè estava ocupada, ¿com és possible que no entenguis una cosa tan bàsica?"

Defensem el nostre dret a l'autogestió, a la defensiva, en aquells espais vitals en els quals no s'abusa de nosaltres i podem respirar, però ho tenim malament per a defensar-lo allà on no hi ha aire i per a sobreviure hem incorporat les estratègies d'altres.

"El temps que et quedi lliure (dedica'l a mi)"* (II)

Escrit per Patrícia Martínez i Àlvarez, professora de gènere i història. UB.
dijous, 11 de desembre de 2014 16:33

Sembla que ho hem desordenat tot molt: a qui ens roba el temps i ens fa sentir, llavors, poc vives, li donem les gràcies imitant els seus propis gestos i a qui estimem li administrem el temps que ens queda lliure perquè si no, no ens sentim propietàries de nosaltres mateixes.

*Tradueixo la frase de la cançó que sempre he escoltat de la veu de **Maria Dolores Pradera**, "el tiempo que te quede libre dedícalo a mi".